

Megyeri Judit

RÓZSAKŐI REJTÉLYEK 2.

Csontvázak a szekrényben

MEGYERI JUDIT

RÓZSAKÖI
REJTÉLYEK

CSONTVÁZAK A SZEKRÉNYBEN

Megyeri Judit: Rózsakői rejtélyek 2. – Csontvázak a szekrényben

©Megyeri Judit

Szerkesztés/korrektúra: Tira Nael

Borítóterv: Ashley Redwood

Tördelés: Tira Nael

Szerző facebook oldala:

<https://www.facebook.com/megyerijudit/>

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Felelős kiadó: Gibicsár János

Bakháza, 2021.

ISBN 978-615-6309-47-1

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

*A szülővárosomnak, Pápának,
ami nélkül Rózsakő sem létezne.*

Köszönetnyilvánítás

Rengeteg segítséget kaptam, hogy ez a regény megjelenhessen, és én mindenért végtelenül hálás vagyok!

Köszönöm az előolvasóimnak a sok hasznos tanácsot, a szerkesztőm alapos munkáját, és hogy minden hiba és logikai baki sikítva menekül előle.

Köszönök minden biztatást, minden támogatást, az összes véleményt, legyen az pozitív vagy negatív. Sose féljete megírni, amit valóban gondoltok, mert abból lehet tanulni.

És persze, kedves olvasóim, legfőképp azt köszönöm, hogy megvettétek, olvastátok a korábbi könyveimet. Enélkül ez a regény sem ölthetett volna könyv formát.

Első fejezet

– Valaki az örületbe akar kergetni! – panaszkolta a nyeszlett fickó enyhe remegéssel a hangjában, és Ben arra gondolt, hogy annak a valakinek bizony könnyű dolga lesz.

Hátradőlt a kényelmes, bőr forgószékben, amit nemrég szerzett be a régi rozoga helyett, és szemügyre vette legújabb ügyfelét. A pasas világos szakállára ráfért volna egy igazítás, divatjamúlt farmeringben feszített, fakókék, szokatlanul hosszú szempillákkal keretezett szeme zavartan cikázott ide-oda, mindig csak egyetlen pillanatra állapodva meg azon, amit éppen nézett. Jelenleg az ablak előtt terpeszkedő kanapét, amire Flórának köszönhetően a régi kopott, virágmintás helyett, kék-zöld csíkos huzat került.

– Pontosan mit ért örületbe kergetés alatt – pillantott Ben az íróasztalon fekvő megbízási szerződésre –, Mezei úr?

– Kérem, hívjon Norbertnek!

– Rendben, akkor Norbert! Nemrég költözött be a háza, igaz? – Ben újra konzultált az eddigi jegyzeteivel, és gyorsan megtalálta a Rózsakő egyik kertvárosában lévő épület címét.

– Igen, egy hete. Korábban külföldön éltem. – Mezei Norbert nem egyet biccentett, hanem kapásból hármat, amittől egy kopácsoló harkályra emlékeztetett. – Ez egy régi ház, tudja, tele sok limlommal. Nem igazán volt pénzem rendbehozatni, miután megvettem.

– És miből feltételezi, hogy valaki magára akar ijeszteni?

– Egyik nap nyitva találtam a bejárati ajtót, amikor hazajöttem – közölte Norbert síri hangon, és Ben homlokráncolva próbálta elkapni a pillantását.

– Biztos benne, hogy nem maga hagyta véletlenül nyitva?

– Hát persze! – felelt az ügyfele felháborodottan, és tekintete egészen hosszan, legalább három másodpercig időzött az arcán, mielőtt az íróasztal mögötti szekrényre ugrott. – Tudja, van egy olyan szokásom, hogy többször is visszamegyek ellenőrizni az ajtót...

– Értem – bólintott Ben. Tehát a pasas még kényszeres is. – Elvittek bármit a házból?

– Természetesen nem! De ott hagyták ezt. – Norbert egy műanyag madáralakot vett elő a zsebéből, olyat, amit kulcstartókra szoktak aggatni, és lerakta az asztalra.

Ben kezdte elhamarkodott döntésnek vélni, hogy elvállalta ezt a megbízást, de azért az ujjai közé csipentette a figurát, és alaposan megnézte.

– Nem lehet, hogy ez a madár korábban is a házban volt, és véletlenül került elő épp akkor, amikor nyitva találta az ajtót? – fogalmazott olyan körültekintően, amennyire csak tudott.

– Ez egy varjú, rosszat jelent! – szólt az ügyfele olyan hangon, mintha elvárná, hogy minden ostoba babonát ismerjen. – A halál madara! Biztos, hogy valaki ezzel akar megméríteni. A konyhában volt, az asztal közepén. Észrevettem volna korábban!

– Rendben – visszakozott Ben a feldúlt szóáradat hallatán. – Más idegen tárgyat nem talált?

– Nem elég a varjú?! – Norbert ezúttal olyan hosszan nézett rá, ami nála egyéni csúcsnak számíthatott. – Vagy maga is azt gondolja, mint a rendőrség? Hogy megőrültem?

– Dehogy! – hazudta Ben könnyedén. – Beszerzek egy rejtett kamerát, és felszerelem a házában.

Miközben Norbert hosszasan hálálkodott, Ben agya azon járt, hogyan tudná minél gyorsabban lezárni ezt a megbízást. Mert az nyilvánvaló, hogy a felvételen egyetlen ember lesz: az ügyfele. Arról nem beszélve, hogy egy kamerát saját maga is felszerelhetett volna, emiatt kár volt magánnyomozóhoz fordulnia. De fizetett a szolgálataiért, így Ben inkább befogta a száját. Túlságosan jól emlékezett arra, hogy fél évvel ezelőtt még a csőd szélén állt, nem fog elutasítani egy ügyfelet. Még akkor sem, ha az teljesen zakkant.

Felemelkedett a székből, hogy véget vessen a beszélgetésnek, és az ajtóhoz kísérte a férfit. Norbert alig volt alacsonyabb nála, és álló helyzetben a soványsága még inkább szembetűnt. Ben egészen megsajnálta.

– Ha valaki tényleg bejár a házába, arra rá fogunk jönni – mondta még búcsúzóul, és nézte, ahogy a pasas beül egy régebbi típusú Skoda Fabiába, aztán elhajt a szomszédos temető sárgásbarna lombkoronájú fái mellett.

A nyomozóiroda másik oldalán egy ósdi garázs sor húzódtott, szemben pedig egy romos gyárépület állt. Akárki is volt a tulajdonosa, hagyta teljesen lepusztulni, Ben pedig nem is bánta ezt. Szerette, hogy az utca a temetői látogatóktól eltekintve ennyire kihalt, és az ügyfelei is örültek, hogy senki nem látja őket, amikor igénybe veszik a szolgáltatásait. Habár akadtak kivételek. Egy fickó pár hete megbízta azzal, hogy találja meg a testvérét, akivel gyerekkoruk óta nem látták egymást, utána pedig ragaszkodott egy szelfihez a nyomozóiroda előtt, és rögtön fel is tette az Instagramra. Mintha menő lenne magánnyomozót fogadni. Ben tudta, hogy neki ez csak jó, hisz ingyenreklám, de miközben visszament az irodába, megcsóválta a fejét az emléktől.

Nem túl lelkesen leült a laptop elé, hogy kiválassza a kamerát Norbertnek. Közben arra gondolt, hogy hálásnak kellene lennie, amiért a nyomozóiroda virágzik, és sorban jönnek az ügyfelek. Csak ne lennének ilyen unalmasak a megbízások! Kezdte felettébb egyhangúnak érezni a hűtlen házastársak megfigyelését és a többi apró-cseprő ügyet, pedig inkább örülhetne, hogy egyetlen gyilkos sem rohangál Rózsakőn, és a változatosság kedvéért nincsenek életveszélyben.

Épp elküldte a megrendelést, amikor megcsörrent a mobilja. Egy másik ügyfele hívta, Kertész Kálmán; Ben elkínzottan felsóhajtott. A pasas hétfőtől csütörtökig Budapesten dolgozott, és a fejébe vette, hogy azokon a napokon, amikor nincs itthon, a felesége megcsalja. Ben már három hete követte a nőt minden hétfő, kedd és szerda este.

– Halló – szólt bele a telefonba.

– Nyomozó, az e heti megfigyelést szeretném magával egyeztetni – mondta a férfi pattogó hangon. – Csak ma és holnap figyelje Editet, szerdán este már otthon leszek. A múlt heti számláját pedig ma reggel átutaltam.

Ben tudta, csak annyit kellene felelnie, hogy rendben van. Hisz a pasas a tarifája másfélszeresét fizeti a szolgálataiért, de képtelen volt befogni a száját.

– Figyeljen, Kertész úr. Három hete követem a feleségét. Munka után a könyvtárból egyenesen az állatmenhelyre megy, majd haza. Az anyján és egy-két barátnőjén kívül senki sem jár hozzá. Szerintem kijelenthetjük, hogy nem csalja meg magát.

– Vagy csak rájött, hogy valaki figyel...

– Biztosíthatom, hogy nem vett észre.

– Ezt nem tudhatja, Edit okos nő, valószínűleg könnyedén túljár az eszünkön. Tovább kell figyelnie! – hadarta

Kertész, és Ben hirtelen nem is tudta, hogy komikusnak tartja, amiért a pasas egyszerre nevezi eszesnek és házasságtörőnek a feleségét, vagy inkább siralmasnak.

– Jó, ahogy gondolja – sóhajtotta, közben komoran elkönyvelte, hogy ezek szerint az aznap estét sem fogja Flórával tölteni.

Mire sikerült leraknia a telefont, elmúlt négy. Flóra még egy óráig nem végez a munkával, ennek ellenére Ben bezárta az irodát, motorra pattant, és az elkerülőút melletti ipari parkba hajtott, ahol a haverja, Alexék cége székel. Flóra náluk dolgozott már lassan fél éve. Ben általában nem szokta munka közben zavarni, de most úgy érezte, muszáj kiszakítania maguknak egy kis plusz időt, mielőtt Kertész Edit nyomába ered.

A recepció szó nélkül beengedte, Ben pedig egyenesen Flóra irodájába ment, és bekukkantott az ajtón. A nő az íróasztalon könyökölt, az ajkát rágcsálva bámulta a monitort. Bizonyára a céges honlapon dolgozott, amit Alexék az elmúlt években eléggé elhanyagoltak, de Flóra elkezdte gatyába rázni. Elszántan írta a beszámolókat a vállalat életéről, és készítette az interjúkat a dolgozókkal, közben egykori újságírók kapcsolatai révén azt is sikerült elérnie, hogy egyre többször szerepeljen a cég a médiában. Alex a maga exhibicionista módján élvezte a rá és a cégre irányuló reflektorfényt, ahogy Flóra is a sajtóreferensi munkát, Ben pedig az utóbbinak különösen örült. Így legalább a nőnek eszébe sem jut visszamenni a fővárosba.

Flóra aznap feltűzte a haját, hófehér blúza kivágásából elővillant a melle közötti völgy, és Ben néhány pillanatig némán csodálta. Támadt egy ötlete, hogyan javíthatna ezen a nem túl kellemes napon.

– Helló, édes! – lépett be a szobába. – Nagyon elfoglalt vagy?

Flóra mosolyogva nézett fel rá.

– Az attól függ! Ha megint arra akarsz kérni, hogy kísérjelek el egy megfigyelésre, mert egyedül unatkozol, akkor igen, szörnyen elfoglalt vagyok.

Bennek rögtön eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor Flóra elment vele Kertészék házához. Remekül szórakoztak az autóban... Vagyis csak szórakoztak volna, mert a Camaro utastere túl kicsi volt az ilyesmihez, és folyton bevették valamibe a tagjaikat. Végül még órákig kénytelenek voltak a kocsiban ülni, a kielégítetlen vágytól frusztráltak. Mire viszont hazaértek, mindketten olyan fáradtak voltak, hogy elaludtak, mielőtt még egymáshoz érhetek volna.

– Be kell szereznem egy nagyobb autót – morogta Ben, és magához ölelte a nőt.

Még mindig elképesztette, mennyire szédületes Flórával csupán a csokolózás is. Végigsimított szájával a nő puha, telt ajkán, és pillanatokon belül azon kapta magát, hogy a nyelvük örülten kergetőzik, a keze pedig már Flóra combján kalandozott, és be-bekúszott a szoknyája alá.

– Ben, ez nem biztos, hogy olyan jó ötlet... – pihegte Flóra, ennek ellenére a tenyerét Ben fenekére szorította.

– Szerintem pedig a lehető legjobb. – Ben végighúzta a nyelvét a nő nyakán, és beleharapott a fülcimpájába. – Este megint megfigyelésre kell mennem, és nem bírom ki holnapig nélküled.

– Nem lehet kulcsra zárni az ajtómat, bárki bejöhet.

Flóra ügyelt rá, hogy halkán nyögjön fel, de a hangja így is őrrítő volt. Ben felmorrant, és a nőhöz nyomta az ágyékát.

– Akkor majd észreveszi, hogy zavar, és kimegy.

– Ki fognak rúgni...

– Alex? Ugyan! Tudod, ő hányszor kefélt az irodájában? – Ben kioldotta a legfelső gombot Flóra blúzáján, és

bebújtatta az ujjait a kivágásba. Vékony csipkét tapogatott ki, végigsimított az anyagon, újabb fojtott hangokat csalva elő a nőből.

– Meggyőztél! – zihálta Flóra, amikor Ben ujjá már a mellbimbója körül körözött.

Felült az asztal szélére, fűrgén Ben sliccéhez nyúlt, és már húzta lefele a cipzárt, amikor valaki kicsapta az ajtót, de olyan erővel, hogy a kilincs minden bizonnyal lyukat ütött a vakolaton.

Flóra vöröslő arccal ugrott le az asztalról, Ben ingerületen rendezte vissza a nadrágját, és mindketten a bejárat felé fordultak. Alex állt az ajtóban, kezében egy papírlapot szorongatott, és jóval mogorvább képet vágott, mint az elmúlt időszakban bármikor, pedig az utolsó hat hónapja nem volt egy fáklásmenet.

– Kaptam egy fenyegető levelet! – közölte, és Ben roszzat sejtve nézett rá.

– Mivel fenyegettek meg?

Alex szeme felizzott a dühtől, az állkapcsa pedig úgy megfeszült, hogy Ben látni vélte az izmok rángatózását a bőre alatt.

– Ildivel, bassza meg! – szentségelt Alex. – Valahogy rájöttek, mit csináltam!

A szakkör öt óraker ért véget, és addigra Liza úgy érezte, mintha a diákok miniatűr másai befurakodtak volna a koponyájába, és az agyát taposnák. A gyerekek végig nevetgéltek és egymással pusmogtak, csak Réka figyelt rá, és jegyzetelt szorgalmasan. Liza őt kedvelte legjobban a tanítványai közül, bár ezt igyekezett titkolni. Kínosan ügylt rá, hogy

ugyanúgy viselkedjen a lánnyal, mint a többiekkel. Még akkor is távolságtartó volt, amikor összefutottak a lakótelepen, ahol Liza lakást bérelt, Réka pedig néhány épülettel arrébb lakott a szüleivel. Mert amikor legutóbb túl barátságos volt egy diákjával, az semmi jóra nem vezetett.

Tessék-lássék módon összepakolt a teremben, visszament a tanáriba, és bevett egy fájdalomcsillapítót. Aztán lerogyott a székére, és csak bámulta a hosszúkás helyiséget átszelő asztalsorokat meg a fal mellé állított otromba, barna szekrényeket. Mennyire más volt ez, mint az alapítványi iskola Budán, ahol az elmúlt három évben tanított! Nagyobb, poroszosan szigorúbb és valahogy lelketlenebb – de lehet, hogy ezt csak Liza képzelte. A budai gimiben azonban lejárt a szerződése, a várligeti üresedés pedig kapóra jött.

– Helló! – Magas, szőke férfi lépett be a tanáriba, félbeszakítva a magányát. – Szakkörről jössz? – kérdezte.

– Igen, németről.

– Én meg OKTV-felkészítőről.

Liza nézte, ahogy a pasas lerakja a kezében tartott könyveket az asztalra, és azon töprengett, mit tanít. Valamilyen természettudományt, csak ennyire emlékezett. Talán földrajzot? Nem, múltkor a földrajztanárnóval mentek ki cigizni. Megvan, biológiát, meg talán informatikát! Az is beugrott, hogy Misinek hívják. Misi, a mókus. Amikor az igazgatónő szeptemberben mind a harmincvalahány kollégának bemutatta, Liza így próbálta megjegyezni a neveket és a tantárgyakat. Alliterációval, mi mással? Egy magyartanár maradjon a kaptafánál!

– És megszoktad már az új helyet? – Misi mosolyogva fordult felé; a könyvek csinos kupacba rendezve álltak a háta mögötti asztalon.

– Nem mondhatnám – ismerte be Liza. Nem tudta biztosan, mit szokott meg kevésbé: az iskolát, a várost vagy

a lakást. Mindhárom ugyanolyan idegennek tűnt, mint másfél hónappal ezelőtt, a tanév kezdetén.

– Várliget biztos kicsinek és jelentéktelennek érződik a főváros után. Legalábbis nekem annak tűnt, amikor ideköltöztem.

– Nem jelentéktelen... Csak tudod, Budapesten születtem, és sosem éltem máshol.

Liza maga sem tudta, miért csúszott ki ez a száján, ráadásul a hangja elkeseredetten csendült, és ezt nem akarta. Nem hiányzott, hogy valaki a kollégák közül rájöjjön, mennyire utálja ezt az új helyzetet, se arra, hogy jövőre első dolga lesz minden szabad helyet megpályázni Pesten.

– Még maradsz, vagy végeztél mára? – kérdezte Misi, és Liza hálás volt neki, amiért elegánsan elsiklott az előbbi mondata felett.

– Aha, végeztem.

Együtt indultak a tanári sarkában álló fogasokhoz. Liza belebújt fekete bőrdzsekijébe, és a nyaka köré tekerte piros sálját, közben a szeme sarkából a férfit nézte. Misi egy szövetkabátot vett le a fogasról, és élre vasalt nadrágot viselt. Egyáltalán nem olyan típusú férfi, akivel ki szokott kezdeni. Ahhoz túl kedvesnek, túl ártatlannak látszott. Olyannak, akit az ember lánya barátnak, és nem szeretőnek választ. De szép kék szeme volt, az arcát pedig rövid, borostánál alig hosszabb szakáll fedte, pont úgy, ahogy Liza leginkább szerette. Ha valaki várná otthon, nem lebzselne ilyen későn az iskolában, és különben is, néha nem árt eltérni a megszokottól.

– Mondanál egy jó helyet a városban, ahol megvacsorázhatok? Még nem igazán ismerem ki magam, és ma este nincs kedvem főzni – mosolyodott el Liza, pontosan tudtában annak, hogy az arcán a gödröcskék így a legelőnyösebbek.

– Ismered az Agnellát? – Misi lelkesnek tűnt. – Olasz étterem a belvárosban, a könyvtár mellett.

Bár Liza elment párszor az Agnella előtt az elmúlt másfél hónapban, és pontosan tudta, hol van, de összeráncolta a homlokát, és úgy tett, mintha gondolkodna.

– Nem rémlik – mondta végül.

Misi szeme felcsillant, pillantása egy másodpercre Liza bőrdzsekibe és szűk farmerbe bújtatott alakjára vándorolt.

– Szívesen megmutatom, ha gondolod.

– Köszí, az jó lenne!

Liza kilépett az ajtón, ügyelt rá, hogy a csípője lágyan ringjon, közben érezte a férfi tekintetét, ami a fenekére tapadt. Pont, ahogy tervezte. Talán egy kis játszadozás Misivel elfeledteti vele, mennyire gyűlöli, hogy mégsem Pesten keresett állást.

Végimentek az iskola hosszú folyosóján, majd ki a kapun az októberi, füstillatú estébe. Az utca két oldalán magasodó fák ritkás lombját köd takarta, a hűvös szél bele-belekapott a hajukba. Liza azzal volt elfoglalva, hogy még szorosabban beburkolózzon a sáljába, és csak akkor vette észre a kerítés mellett rostokoló alakot, amikor az ráköszönt.

– Jó estét, tanárnő!

Gergő tizenkettedikbe járt, emelt német tagozatra. Az órákon ragyogó tekintettel bámulta, órák között pedig gyakran a sarkában járt, Lizát egyre jobban idegesítette. Odamormolt egy köszönést a fiúnak, aztán Misivel a nyomában továbbmasírozott az utcán. Közben észrevette Rékát, aki valószínűleg a szüleit várta a parkolóban, és végignézte az egész jelenetet. Kissé összeszűkülte szemmel bámult rá, és Liza sejtette, hogy a tekintélyének annyi, ha Gergő továbbra is az imádatával üldözi.

– Hihetetlen... – csúszott ki a száján, és nagyon remélte, hogy Misi nem hallotta meg, de persze nem volt ilyen szerencséje.

– Ne törődj velem, Gergő már csak ilyen – nevetett fel a férfi, mintha pontosan tisztában lenne a helyzettel. – Tavaly Cilibe, az énektanárba esett bele. De igazából ártalmatlan, sosem tesz semmit, csak szeret rajongani valakiért. Már az évnytőn sejtettem, hogy idén te leszel a kiszemelt.

– Tényleg? – húzódott közelebb Liza a férfihoz – Miből gondoltad?

– Szerinted? – vigyorgott Misi. – Biztosra veszem, hogy a srácok jó része rólad fantáziál majd, amikor az emberi szaporodást tanítom nekik idén.

– Emberi szaporodás?! Ilyen furcsa bókot sem kaptam még – nevetett Liza.

– Mit szólnál hozzá, ha gyalog mennénk? – kérdezte a férfi. – Nincs messze az étterem, és jólesne egy kis séta.

– Benne vagyok!

Elmentek a parkoló mellett, és amikor a kereszteződéshez értek, jobbra fordultak. Misi tökéletes udvariassággal érintette meg a hátát, hogy jelezze az irányt. Aztán a pár héttel korábbi utazásáról kezdett el mesélni, de Liza alig figyelt a történetre, az sem nagyon jutott el a füléig, melyik országban volt a férfi. Azon járt az esze, hogy talán mégsem olyan jó ötlet ez a vacsora. Misi korábbi megjegyzéséből rájött, hogy az iskolában nyílt titok lehet, hogy Gergő rajong érte. Nincs szüksége arra, hogy még inkább pletykáljanak róla. Márpedig fognak, ha kiderül, hogy össze-szúrta a levet Misivel. Liza tudta, hogyan működik a pletyka: rövid időn belül arról fog suttogni mindenki, hogy bárki ágyába beugrik, ami nem is áll távol az igazságtól, Liza mégsem akarta, hogy az ő nemi élete legyen a beszédtéma az

iskolában. Inkább el kellene mennie egy bárba, és ott felcsípni valakit, nem az egyik kollégájával kikezdeni. De nem volt kedve egyedül bulizni, se idegenekkel ismerkedni, és már az idejét sem tudta, mikor szexelt utoljára. Valamikor a nyáron, még Pesten, de a részletek sehogy sem ugrottak be.

Beértek a belvárosba, és Lizának el kellett ismernie, ha turistaként jönne ide, odalenne a kandeláberek fényében fürdő, kanyargós és macskaköves sétálóutcaért. Így azonban túl szűknek érezte, és el sem tudta képzelni, hogy itt töltsen el a szabad estéit. Nem mintha eddig túl sokat járt volna szórakozni, cseppet sem jellemző módon inkább ott-hon gubbasztott, mint hogy a városban csavarogjon. Mostanában alig ismert magára. Se buli, se pasik, csak magányos esték a bérelt lakásában. És a legrosszabb, hogy teljesen észrevétlenül alakult át az élete, Liza pedig nem is értette, mi történik vele.

Már látszott az Agnella sárgán világító felirata, amikor megszólalt a telefonja.

– Bocs, ezt fel kell vennem – mondta, amikor meglátta Flóra képét a kijelzőn. Egy lépéssel eltávolodott Misitől, és fogadta a hívást. – Hahó, mi újság?

– Átjössz este? – kezdte a barátnője szokatlanul lényegretörően, és a hangja is mintha feszülten csengett volna.

– Minden oké? – kérdezte azonnal Liza, és ezúttal örült, hogy ilyen közel költözött Rózsakőhöz. Autóval húsz percre volt csak a város, szinte semmi, még Pesten is többet kellett utaznia, ha találkozni akart Flórával. És gyakran meg is tette ezt a rövid utat Rózsakőre, bár ezek az esték általában azzal jártak, hogy előbb-utóbb Ben is megjelent. Liza nem bánta, kedvelte a nyomozót. Viszont a társasághoz gyakran hozzácsapódott Alex is, akihez jóval ellentmondásosabb

érzések fűzték azóta a májusi este óta. Sokszor gondolkozott azon, miért nem bírja elviselni a férfit, miért ugrik a torkának olyan gyakran, pedig Alex pont olyan pasas, akikkel általában kikezdi: jóképű és a laza kapcsolatok híve, akár csak ő. Lizát valami mégis megakadályozta abban, hogy úgy viselkedjen vele, mint a többi ilyen fickóval, azaz egy éjszákára az ágyába ugorjon, aztán továbblépjen. – Furcsa a hangod – jegyezte meg, félresöpörve az Alexszel kapcsolatos gondolatait.

– Velem minden oké – nyugtatta meg Flóra, bár Liza még mindig érezte a feszültséget a szavaiban. – Pipi ma este Alexnél alszik, szóval pizzát rendelünk, és megnézünk valamilyen mesét.

Liza hallotta a barátnője hangján, hogy vigyorog, amitől a korábbi nyugtalansága azonnal elpárolgott. Flóra ugyanannyira odavolt Alex lányáért, mint ő, és ahogy igazából mindenki, akire Pipi egyszer is rámosolygott. Ha mást nem is, a csáberejét az apjától örökölte... Amikor nyáron kiderült, hogy Alexnek van egy lánya, akiről addig nem tudott, Liza megdöbbsent, bár igazából nem értette, miért. Ahány nőt Alex lefektetett... Szinte törvényszerű volt, hogy az egyiket felcsinálja.

– Most még van egy kis dolgom – mormolta Liza a telefonba, ismét kiűzve Alexet a gondolatai közül.

– És később? Bennek megfigyelésre kell mennie, szóval tarthatnánk egy csajos estét, dumálhatnánk...

– Öhm, Flóra, ma nem jó. Az a dolog valószínűleg hosszúra fog nyúlni, de mi lenne, ha holnap együtt ebédelnénk? Egy körül? Délután nincs órám.

Egy pillanatig csend honolt a vonal mindkét végén, és Liza elképzelte, ahogy a barátnője azon filózik, vajon kit szedett össze, mert nyilván sejti, hogy férfi van a dologban.

– Oké, akkor holnap – felelte végül Flóra. – Ide tudsz jönni az irodába?

– Persze, és viszek kaját is. Jó szórakozást!

– Neked is. Holnap pedig nem úszod meg, muszáj lesz mesélned!

– Jó hogy!

Liza mosolyogva rakta el a telefont, és felzárkózott Misi mellé.

– Bocs, csak a barátnőm volt Rózsakőről.

– Rózsakőr? Nem ott ölték meg azt a fickót tavasszal, a vállalkozót? – ráncolta a homlokát a férfi.

– De – vigyorodott el Liza –, és nem fogod elhinni, épp a barátnőm talált rá a hullára! Most pedig a magánnyomozóval jár, aki az egész esetet felgöngyöltette.

– Benjamin Burke, róla olvastam is a neten.

– Igen, ő az – bólogatott Liza oda sem figyelve.

Kezdetben talán ezért is örült, amikor meglátta, hogy Várligeten van nyitott pozíció. A májusi események meg rázták. Flóra a legjobb barátnője volt, igazából az egyetlen barátnője, és majdnem megölték. Liza szeretett volna a közelében lenni azok után, ami történt. Csak épp közben a saját alkalmazkodó képességét fel-, azt a rohadt honvágyat pedig lebecsülte.

– Neked aztán híres barátaid vannak! – jegyezte meg Misi egy átható pillantás kíséretében, miközben kinyitotta előtte az Agnella ajtaját.

– Á, nem híresek! – mondta Liza, de aztán eszébe jutott a szeptember végi szüreti fesztivál Rózsakőn. Az egyik helyi újságíró felismerte Bent, és addig nem tágitott, míg a nyomozó nem válaszolt néhány kérdésére, és le nem fényképezhette mind a négyüket. A cikk bekerült a megyei újságba, felkerült a netre, sőt még egy B kategóriás pletykalapba is.

Utána jót röhögtek a tízpercnyi hírnevükön. – Oké, egy kicsit talán mégis azok.

– Bocs, ha elraboltalak tőlük!

– Dehogyan raboltál! Nem beszéltem meg velük semmit ma este – mosolygott Liza a férfitra, de közben egészen szomorúnak érezte magát, hogy lemarad a Flóraékkal közös estéről.

Egy órával később aztán, amikor végeztek az evéssel, ragaszkodott hozzá, hogy külön fizessenek. Majd maga sem tudta pontosan, miért, de az étterem előtt elbúcsúzott a kissé csalódottnak tűnő Misitől, és egyedül vágott neki a várligeti utcáknak.

Már csak egy saroknyira járt a társasháztól, ahol a lakását bérelte, amikor furcsa érzés fogta el. Borsódzni kezdett a tarkója, mintha valaki figyelne. Liza megtorpant, és hátrafordult, de nem látott senkit a járdán maga mögött.

– Tiszta hülye vagyok! – mormolta az orra alatt, ennek ellenére megszorította a lépteit, és csak akkor könnyebbült meg, amikor a bejárati ajtó becsukódott a háta mögött.